

UZASADNIENIE

Powódka (...) Instytut Medyczny spółka akcyjna we W. wniosła o zasądzenie od pozwanego Powiatu (...), który jest następcą prawnym pierwotnie pozwanego (...) Publicznego Szpitala (...) w likwidacji w K., kwoty 240.000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 26 stycznia 2013 r. oraz o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów procesu.

Powódka podała, że w dniu 29 maja 2005 r. zawarła z poprzednikiem prawnym pozwanego umowę dzierżawy budynków szpitalnych jak i sprzętu medycznego, gospodarczego oraz wyposażenia szpitala o łącznej wartości 848.150 zł na okres 3 lat. W dniu 13 sierpnia 2008 r. strony zawarły kolejną umowę dzierżawy w zakresie pomieszczeń szpitala oraz sprzętu medycznego i wyposażenia w zakresie objętym umową z 2005 r. na okres 20 lat. Strony tej umowy postanowiły, że powódka nabędzie sprzęt medyczny po dokonaniu jego wyceny. Szpital nie wywiązał się z obowiązku wyceny i sprzedaży sprzętu. Od chwili zawarcia umowy powódka zapłaciła na rzecz pozwanej kwotę wielokrotnie przewyższającą wartość sprzętu.

Powódka wskazała, że część sprzętu została zużyta, zaś powódka korzystała z niewielkiej części sprzętu medycznego. Sprzęt był stary, wyeksploatowany, a wydzierżawiający nie dokonał żadnych jego napraw.

Jako materialnoprawną podstawę swojego roszczenia powódka wskazała art. 405 k.c., 410 k.c. w zw. z art. 662 § 1 i 3 k.c. oraz art. 495 § 1 i 2 k.c. Powódka wyjaśniła, że zgodnie z § 6 ust. 1 pkt d umowy dzierżawy z dnia 13 sierpnia 2008 r. czynsz ustalony dla dzierżawy kilkuset urządzeń i sprzętów o wartości ponad 800.000 zł wynosił 19.520 zł brutto, natomiast od września 2011 r. powódka korzystała z około 40 urządzeń o wartości 23.000 zł. Stąd od września 2011 r. nadpłacała czynsz za dzierżawę sprzętu i wyposażenia w wysokości 15.000 zł, zaś przez okres od września 2011 r. do grudnia 2012 r. daje to kwotę nadpłaty 24.000 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany zażądał oddalenia powództwa oraz zasądzenia na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu. Podał, że powódka nie wyraziła zgody na zakup sprzętu za wynagrodzeniem w kwocie wskazanej w sporządzonej na jego zlecenie wycenie, natomiast wycena sporządzona na zlecenie powódki nie zadowalała pozwanego. W dniu 28 maja 2012 r. strony umowy przeprowadziły wspólną inwentaryzację dzierżawionego sprzętu, jednak jego wycena nie została wykonana z uwagi na trudną sytuację finansową szpitala. W ocenie pozwanego umowa dzierżawy nadal obowiązuje, zaś powództwo jest przedwczesne, gdyż w umowie nie określono terminu sprzedaży sprzętu medycznego. Pozwany wskazał, że sprzęt będący przedmiotem dzierżawy nie uległ zniszczeniu, a powódka nie podjęła żadnych działań, które mogłyby spowodować zmianę ceny czynszu dzierżawnego. Wskazał również, że powódka nie wykazała żeby przychód z umowy dzierżawy zmniejszył się, a istnienie stosunku umownego wyklucza zastosowanie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu.

W dniu 26 sierpnia 2014 r. zakończyło się postępowanie likwidacyjne (...) Publicznego Szpitala (...) w K..

W piśmie procesowym datowanym na dzień 27 października 2014 r. powódka zmieniła powództwo w ten sposób, że obok żądanej kwoty 240.000 zł wniosła o zasądzenie kwoty 18.000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 17 października 2014 r. Powódka jako następcę prawnego pozwanego wskazała Powiat (...). Podała, że pierwotnie pozwem dochodziła nadpłaty w kwocie 15.000 zł miesięcznie za okres od września 2011 r. do grudnia 2012 r., wskazując, że czynsz powinien wynieść 4.520 zł, gdyż kwota 15.000 zł wygasła wskutek nieprzydatności sprzętu do dalszego użytku. Po okresie objętym pozwem doszło do dalszego wycofania dzierżawionego sprzętu z użytku z uwagi na jego całkowite wyeksploatowanie, a wydzierżawiający w związku z tym utracił prawo do kolejnej części czynszu w wysokości 3.000 zł miesięcznie. Obecnie powódka uważa, że czynsz należny to kwota 1.520 zł. Skoro za październik 2014 r. zapłaciła pełny czynsz wskazany w umowie, to należy jej się zwrot kwoty 18.000 zł.

Pozwany wniósł o oddalenie rozszerzonego powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu. Zdaniem pozwanego rzekomo zlikwidowane przez powódkę sprzęty nie zostały mu przekazane i prawdopodobnie

nadal są przez nią użytkowane. Pozwany zakwestionował również sposób wyliczenia aktualnej wysokości czynszu w związku z rzekomą likwidacją części przedmiotu dzierżawy.

Pismem datowanym na dzień 3 lipca 2015 r. powódka dokonała kolejnej zmiany powództwa wnosząc o zasądzenie na jej rzecz w miejsce żądanej kwoty 258.000 zł, kwoty 64.142 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 26 stycznia 2013 r., a w pozostałym zakresie cofnęła powództwo. Dodatkowo wniosła o zapłatę 163.826 zł z odsetkami ustawowymi od dnia dokonania zmiany powództwa do dnia zapłaty oraz podtrzymała żądanie zasądzenia na jej rzecz zwrotu kosztów procesu.

Powódka wskazała, że po opinii biegłego sądowego W. S. doszła do wniosku, że wartość dochodzonego przez nią roszczenia została zawyżona, gdyż faktycznie prowadzony przez nią szpital korzystał z kilku urządzeń o znacznej wartości, które wobec ich pominięcia w inwentaryzacji sporządzonej przez likwidatora, nie zostały objęte wyceną sprzętu sporządzonej w 2010 r. przez rzeczoznawcę. Powódka wyjaśniła sposób w jaki dokonała obliczenia wartości należnego czynszu za poszczególne okresy. Zgodnie z metodą wskazaną przez powódkę obliczenie obejmowało iloraz kwoty stanowiącej iloczyn wyliczonej wartości sprzętu medycznego i stawki czynszu przez początkową łączną wartość sprzętu. Podała, że czynsz dzierżawny za okres od dnia 1 września 2011 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. został nadpłacony o kwotę 3.652 zł miesięcznie, że w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 2013 r. nadpłacała miesięczny czynsz na kwotę 5.563 zł, natomiast w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 30 czerwca 2015 r. nadpłacała miesięczny czynsz na kwotę 5.710 zł.

W piśmie z dnia 3 sierpnia 2015 r. pozwany nie wyraził zgody na cofnięcie powództwa w zakresie różnicy co do wysokości pierwotnie dochodzonego przez nią roszczenia za okres od września 2011 r. do grudnia 2012 r. oraz za październik 2014 r. i wniósł o oddalenie powództwa w tym zakresie. Domagał się również oddalenia powództwa w całości co do kwoty 163.826 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia dokonania zmiany powództwa do dnia zapłaty za okres od 1 stycznia 2013 r. do dnia 30 czerwca 2015 r. z wyłączeniem października 2014 r. oraz o zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu. Zdaniem pozwanego wycena sprzętu dzierżawionego przez powódkę nie miała żadnego związku z ustalaniem wysokości czynszu dzierżawnego w 2005 r., a wyceny dokonywane były dla potrzeb zawarcia umowy sprzedaży a nie ustalenia wartości czynszu. Pozwany wyjaśnił, że zawarcie umowy dzierżawy z powódką nastąpiło po przeprowadzeniu przetargu, w którym inni kontrahenci zaoferowali wyższe stawki, jednak to powódka uzyskała najwięcej punktów co doprowadziło do wyboru jej oferty. Stawka pierwotnie umówionego czynszu, tj. w umowie zawartej w 2005 r. została „przepisana” do kolejnej umowy dzierżawy zawartej w 2008 r.

W kolejnych pismach pozwany dodatkowo wskazał, że powódka nie jest uprawniona do żądania zwrotu kwoty brutto, gdyż podatek od towarów i usług jest podatkiem o charakterze obojętnym i powódka dokonała jego całkowitego odliczenia.

Powódka wyjaśniła, że świadczy usługi, które są zwolnione z podatku Vat i nie przysługiwało jej prawo do jego odliczenia.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powiat (...) podjął uchwałę o likwidacji (...) Publicznego Szpitala (...) w K. (dalej: (...) im. H. Ś. w K.). Likwidator szpitala ogłosił przetarg pisemny nieograniczony nr Szpital (...) na dzierżawę na okres 3 lat, lokali użytkowych, sprzętu medycznego i wyposażenia (...) im. H. Ś. w K., znajdujących się w budynku położonym w K., ul. (...), który przejmie realizację zadań wynikających z umów zawartych pomiędzy (...) im. H. Ś. w K., a (...) Oddziałem Wojewódzkim (...) wybrano powódkę.

W specyfikacji przetargowej ustalono, że miesięczna ryczałtowa stawka wywoławcza za dzierżawę sprzętu medycznego i wyposażenia, wyszczególniona w załączniku nr 1 do specyfikacji wynosi 15.000 zł. Do czynszu doliczony będzie należny podatek VAT. Do kryteriów oceny oferty należało: -ilość przejętych pracowników likwidowanego zakładu - maksymalnie 35 pkt, zaproponowana stawka za dzierżawę 1m² lokalu - maksymalnie 10 pkt, zaproponowana stawka czynszu za dzierżawę sprzętu i wyposażenia - maksymalnie 10 pkt, ocena wyniku finansowego za ostatni

rok obliczeniowy wraz z oceną zamierzeń nakładów finansowych - maksymalnie 20 pkt, - prowadzenia szpitala wielooddziałowego, który realizuje umowy z NFZ - maksymalnie 20 pkt, posiadanie certyfikatów jakości - maksymalnie 5 pkt. Punkty za zaproponowaną stawkę czynszu oceniano według wzoru w którym zaproponowaną przez dany podmiot stawkę dzieliło się przez najwyższą zaproponowaną stawkę czynszu i wynik tego dzielenia mnożono przez 10.

W wyniku przeprowadzonej procedury przetargowej wybrano ofertę powódki, która zaproponowała zatrudnienie 103 osób z 191 pracowników likwidowanego szpitala, zaoferowała stawkę czynszu w wysokości 4,5 zł +50% za korytarze oraz stawkę czynszu w kwocie 16.000 zł za dzierżawę sprzętu medycznego.

Dowody: - specyfikacja przetargowa (k. 790-793),

- ogłoszenie o przetargu (k. 794),

- regulamin pracy komisji przetargowej (k. 807-809),

- protokół z posiedzenia komisji przetargowej z dnia 24.05.2005 r. (k. 810-814).

W dniu 29 czerwca 2005 r. (...) im. H. Ś. w K. (wyzierżawiający) zawarł z powódką (dzierżawcą) umowę dzierżawy nr (...) części zabudowanej nieruchomości oznaczonej numerem geodezyjnym (...), przeznaczonej do wyłącznego korzystania przez dzierżawcę, w skład której wchodzi budynek szpitala (wraz z terenem niezbędnym do funkcjonowania nieruchomości ustalonej odrębnym porozumieniem) a w nim: a) pomieszczenia użytkowe (bez korytarzy, wc i łazienek) o powierzchni 2797 m², b) pomieszczenia stanowiące korytarz, wc i łazienki o łącznej powierzchni 1233,87 m², c) budynki portierni o powierzchni 95 m² oraz sprzęt medyczny, gospodarczy i wyposażenie zakładu określone zestawieniem zbiorczym stanowiącym załącznik nr 2 do umowy (§ 3 umowy).

W § 5 c) umowy strony postanowiły, że dzierżawca zobowiązany jest do wpłaty na rzecz wydzierżawiającego czynszu dzierżawnego płatnego w okresach miesięcznych powiększonego o podatek VAT według następującej kalkulacji: a) czynsz za pomieszczenia użytkowe z wyłączeniem korytarzy, wc i łazienek 2.892 m² - 15.878,17 zł brutto, b) czynsz za pomieszczenia stanowiące korytarze, wc i łazienki 1.233,87 m² - 3.386,97 zł brutto, c) czynsz za sprzęt medyczny, gospodarczy i wyposażenie w wysokości 19.520 zł brutto.

W § 7 pkt 2 dzierżawca zobowiązał się przejąć od wydzierżawiającego 102 zatrudnionych na umowie o pracę pracowników likwidowanego szpitala, posiadających niezbędne kwalifikacje zawodowe oraz zatrudnić ich zgodnie z art. 23 ustawy Kodeks Pracy.

Strony umowy postanowiły, że dzierżawca zobowiązany jest m. in. do przeprowadzania konserwacji i naprawy dzierżawanego sprzętu medycznego, gospodarczego i wyposażenia lokalu we własnym zakresie i na własny koszt (§ 8 pkt 1 umowy).

Umowę została zawarta na okres trzech lat, tj. od dnia 1 września 2005 r. do dnia 31 sierpnia 2008 r. (§ 14 umowy).

Załączniki do umowy stanowiły arkusze spisu oraz spisu z natury środków trwałych sporządzone w dniu 15 września 2005 r. przez Komisję Inwentaryzacji składającą się z przedstawicieli stron umowy. Zawarcie umowy poprzedzało przeprowadzenie inwentaryzacji sprzętu, który miał zostać oddany w dzierżawę.

Dowody: - umowa dzierżawy nr (...) wraz z załącznikami i aneksem nr (...) (k. 25-104),

- zeznania świadków E. R. (od godz. 01:45:19 do godz. 02:06:32

rozprawy w dniu 7.10.2013 r., k. 346), K. K. (od godz.

02:06:57 do godz. 02:19:51 rozprawy w dniu 7.10.2013 r., k. 346),

- zeznania reprezentanta powódki J. J. (1) (od godz. 00:33:36

do godz. 01:21:25 rozprawy w dniu 16.12.2013 r., k. 373-374).

W chwili zawarcia umowy dzierżawy nr (...) sprzęt wskazany w załączniku do umowy znajdował się w szpitalu.

Przed zawarciem kolejnej umowy dzierżawy nie dokonywano ponownej wyceny sprzętu. Powódka uznała wycenę sprzętu dokonaną w 2005 r.

Dowód: - zeznania świadków R. G. (1) (od godz. 00:21:09 do godz.

00:59:15 rozprawy w dniu 7.10.2013, k. 343-344), E. R. (od

godz. 01:45:19 do godz. 02:06:32 rozprawy w dniu 7.10.2013 r., k. 346),

K. K. (od godz. 02:06:57 do godz. 02:19:51 rozprawy w

dniu 7.10.2013 r., k. 346),

- zeznania reprezentanta powódki J. J. (1) (od godz. 00:33:36

do godz. 01:21:25 rozprawy w dniu 16.12.2013 r., k. 373-374).

Pod koniec okresu obowiązywania umowy dzierżawy nr (...) powódka zwróciła się do Powiatu (...) z wnioskiem o jej przedłużenie na kolejne 25 lat z zachowaniem dotychczasowego przedmiotu umowy i dotychczasowych stawek dzierżawy.

W odpowiedzi na powyższe Powiat (...) przesłał powódce projekt wniosku o przedłużenie umowy dzierżawy wraz z projektem umowy.

Strony prowadziły negocjacje dotyczące umowy, w wyniku których ustalono jej ostateczny kształt.

Dowody: - korespondencja prowadzona przez powódkę z Powiatem (...) z

załącznikami (k. 800 a-800 l)

W dniu 13 sierpnia 2008 r. (...) Publiczny Szpital (...) w likwidacji z siedzibą w K. (wyzierżawiający) zawarł z powódką (dzierżawcą) umowę dzierżawy części działki zabudowanej, oznaczonej w ewidencji gruntów i budynków jako działka nr (...), tj. około 0,9437 ha przeznaczonej do wyłącznego korzystania przez dzierżawcę (§ 3 pkt 1 umowy), budynku szpitala o łącznej powierzchni użytkowej 4.136,77 m² znajdującego się na tej nieruchomości (§ 3 pkt 2 umowy), budynku apteki o łącznej powierzchni użytkowej 103,20 m² (§ 3 pkt 3 umowy) oraz sprzętu medycznego, gospodarczego i wyposażenie zakładu (§ 3 pkt 4 umowy).

W § 4 pkt. 4 umowy dzierżawca oświadczył, że zapoznał się ze stanem przedmiotu dzierżawy i nie będzie wnosił z tego tytułu żadnych roszczeń, jak również zrzeka się przy tym wszelkich roszczeń z tytułu wad fizycznych przedmiotu dzierżawy mogących ujawnić się w przeszłości.

Umowa dzierżawy została zawarta na okres 20 lat, tj. od 1 września 2008 r. do 31 sierpnia 2028 r. z zastrzeżeniem punktu 2 (§ 5 pkt 1 umowy). Strony umowy postanowiły, że dzierżawa sprzętu medycznego, o którym mowa w § 3 pkt. 4 umowy trwa do czasu jego sprzedaży. Cena za sprzęt zostanie ustalona przez rzeczoznawcę majątkowego (§ 5 pkt 2 umowy).

W § 6 pkt 1 umowy dzierżawca zobowiązał się do wpłaty na rzecz wydierżawiającego czynszu dzierżawnego płatnego w okresach miesięcznych, powiększonego o podatek VAT według następującej kalkulacji: a) czynsz za pomieszczenia użytkowe z wyłączeniem korytarzy, wc i łazienek $2.904,64 \text{ m}^2 \times 4,7 \text{ zł} + \text{podatek Vat } 22\% = 16.655,21 \text{ zł}$ brutto, b) czynsz za pomieszczenia stanowiące korytarze, wc i łazienki $1.335,33 \text{ m}^2 \times 2,35 \text{ zł} + \text{podatek VAT } 22\% = 3.838,39 \text{ zł}$ brutto, c) czynsz za dzierżawę terenu bez części zabudowanej budynkami (...) $.869 \text{ m}^2 \times 0,5 \text{ zł} + \text{podatek VAT } 22\% = 4.800,29 \text{ zł}$ brutto, d) czynsz za sprzęt medyczny, gospodarczy i wyposażenie w wysokości $16.000 \text{ zł} + \text{podatek VAT } 22\% = 19.520 \text{ zł}$ brutto.

Zgodnie § 6 pkt 2 umowy czynsz w łącznej wysokości miał być płatny z góry w terminie do 10 dnia każdego miesiąca przelewem, na podstawie faktury wystawionej przez wydierżawiającego.

W myśl § 6 pkt 6 i 8 umowy poza przewidzianą coroczną waloryzacją czynszu przy zastosowaniu średniorocznego wskaźnika wzrostu towarów i usług konsumpcyjnych, wysokość czynszu dzierżawnego mogła być zmieniona jedynie w drodze dwustronnego porozumienia.

Zgodnie z § 9 ust. 4 w przypadku rozwiązania umowy dzierżawy przed upływem 20 lat z przyczyn leżących po stronie wydierżawiającego, był on zobowiązany do zwrotu nakładów dokonanych przez dzierżawcę wynikających z § 7 pkt 4 umowy na dostosowanie budynków szpitala do wymogów określonych Zarządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 10.11.2006 r. w sprawie wymagań jakim powinny odpowiadać pod względem fachowym i sanitarnym pomieszczenia i urządzenia zakładu opieki zdrowotnej, według ich wartości z dnia rozwiązania umowy dzierżawy.

W § 11 pkt 1 umowy strony postanowiły, że umowa może być rozwiązana w każdym czasie na zasadzie porozumienia stron, za zgodą Rady Powiatu w K., na podstawie pisemnego porozumienia. W § 11 pkt 2 umowy strony określiły przypadki, w których umowę może wypowiedzieć wydierżawiający.

Dowód: - umowa dzierżawy z dnia 13.08.2008 r. (k. 105-110).

W dzierżawionych budynkach powódka prowadzi Szpital (...) w K..

Niesporne.

W trakcie używania dzierżawionych ruchomości ulegały one naturalnemu zużyciu, procesowi starzenia technologicznego i zmieniających się przepisów co do wymogów technicznych sprzętu medycznego.

W Szpitalu (...) w K. obowiązuje procedura określenia przydatności sprzętu do użytku. W przypadku stwierdzenia przez pracowników, że sprzęt nie nadaje się do użytku musi on zostać poddany ocenie. Pracownicy wypełniają odpowiedni wniosek „do wyjaśnienia bądź naprawy”. Wówczas powódka zleca badanie techniczne sprzętu serwisowi. Pracownik serwisu ocenia stan każdego urządzenia oraz stan techniczny tego urządzenia. Jeżeli po przeprowadzeniu badania technicznego pracownik serwisu stwierdzi, że sprzęt jest dobry i nadaje się do użytkowania podpisuje paszport urządzenia, który ma charakter orzeczenia technicznego, pozwalającego na używanie sprzętu. Jeżeli urządzenie nie nadaje się do używania, to pracownik serwisu wystawia orzeczenie techniczne, że nie można go dalej używać. W orzeczeniu technicznym dokładnie opisuje się urządzenie, jego stan techniczny, wyniki próby eksploatacyjnej oraz uwagi i wniosku końcowe serwisanta. W przypadku gdy osoba przeprowadzająca badanie uznała, że sprzęt należy zutylizować, wówczas wpisywała to w rubryce nr. 9 (...) orzeczenia technicznego. W rubryce tej wpisywano również krótkie uzasadnienie podjętej decyzji. Kontrola sprzętu dokonywana jest raz w roku.

Badania takie i będące ich konsekwencją orzeczenia techniczne przeprowadzano i wydawano systematycznie od początku zawarcia umowy dzierżawy z 2008 r. Pracownicy serwisu - podmiotu zewnętrznego prowadzącemu działalność pod firmą (...) s.c. w K. wydali kilkadziesiąt orzeczeń technicznych stwierdzających niezdatność sprzętu do używania.

Po sporządzeniu orzeczenia techniczny sprzęt był magazynowany przez powódkę w pomieszczeniach znajdujących się w przyziemiu szpitala (dalej magazyn, pomieszczenie magazynowe). Do fizycznej utylizacji sprzętu potrzebna była zgoda Powiatu (...).

Powódka dokonywała konserwacji i naprawiała niektóre ze sprzętów. Szpital zakupywał również sprzęt nowszej generacji w miejsce wycofywanego.

Dowody: - protokoły przekazania (k. 302-303, 503-504, 735-736),

- orzeczenia techniczne (k. 304-308, 310-341, 505-509, 511-513, 612-615, 737-772),

- zapotrzebowanie/zlecenie z dnia 26.10.2009 r. (k. 309, 510),

- oświadczenia dotyczące przekazania sprzętu do kasacji (k. 466-473, 773-780),

- zeznania świadków R. G. (1) (od godz. 00:21:09 do godz.

00:59:15 rozprawy w dniu 7.10.2013, k. 343-344), H. W.

(od godz. 00:59:04 do godz. 01:15:04 rozprawy w dniu 7.10.2013, k. 344),

J. S. (1) (od godz. 01:15:37 do 01:33:01 rozprawy w dniu

7.10.2013, k. 344-345), E. R. (od godz. 01:45:19 do godz.

02:06:32 rozprawy w dniu 7.10.2013 r., k. 346),

- zeznania reprezentanta powódki J. J. (1) (od godz. 00:33:36

do godz. 01:21:25 rozprawy w dniu 16.12.2013 r., k. 373-374).

- opinia wstępna biegłego sądowego W. S. (k. 404-420),

- pisemna opinia biegłego sądowego W. S. (k. 529-595),

- zeznania reprezentanta powódki J. J. (1) (od godz. 00:33:36

do godz. 01:21:25 rozprawy w dniu 16.12.2013 r., k. 373-374).

- ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego W. S. (od

godz. 00:03:40 do godz. 01:11:06 rozprawy w dniu 6.07.2015 r., k. 781-784).

Powódka zwracała się do wydzierżawiającego o obniżenie czynszu dzierżawnego za sprzęt, na co wydzierżawiający nie wyraził zgody.

Dowód: - zeznania reprezentanta powódki J. J. (1) (od godz. 00:33:36

do godz. 01:21:25 rozprawy w dniu 16.12.2013 r., k. 373-374).

Wydzierżawiający zlecił rzeczoznawcy mgr inż. J. W. dokonanie wyceny środków technicznych zlokalizowanych w K. przy ul. (...), w budynku głównym szpitala, stanowiącym mienie (...) Publicznego Szpitala (...) w K.. W dniu 5 lipca

2010 r. rzeczoznawca sporządził opinię o wartości środków technicznych stanowiących mienie szpitala, dokonując wyceny wartości środków technicznych na kwotę 157.600 zł.

Wycena została doręczona powódce, a następnie na życzenie powódki poprawiona przez pozwanego. W poprawionej wycenie wartość środków technicznych określono na kwotę 140.530 zł.

Dowody: - wycena z dnia 5.07.2010 r. wraz z jej poprawą dokonaną na życzenie

powódki (k. 175-212),

- zeznania świadków E. R. (od godz. 01:45:19 do godz. 02:06:32

rozprawy w dniu 7.10.2013 r., k. 346), K. K. (od godz.

02:06:57 do godz. 02:19:51 rozprawy w dniu 7.10.2013 r., k. 346), P.

R.-D. (od godz. 00:07:07 do godz. 00:32:53 rozprawy

w dniu 16.12.2013 r., k. 373),

- zeznania reprezentanta powódki J. J. (1) (od godz. 00:33:36

do godz. 01:21:25 rozprawy w dniu 16.12.2013 r., k. 373-374).

Powódka zleciła rzeczoznawcy majątkowemu mgr inż. J. W. wykonanie aktualizacji wyceny środków technicznych zlokalizowanych w K. przy ul. (...), w budynku głównym szpitala, stanowiących mienie (...) Publicznego Szpitala (...) w K.. W dniu 30 sierpnia 2011 r. rzeczoznawca sporządził aktualizację opinii o wartości dokonując wyceny wartości środków technicznych na kwotę 41.330 zł. Wycena została sporządzona dla potrzeb zawarcia umowy sprzedaży dzierżawionego przez powódkę sprzętu.

Dowód: - aktualizacja opinii o wartości z dnia 30.08.2011 r. (k. 121-140),

- zeznania świadków E. R. (od godz. 01:45:19 do godz. 02:06:32

rozprawy w dniu 7.10.2013 r., k. 346), K. K. (od godz.

02:06:57 do godz. 02:19:51 rozprawy w dniu 7.10.2013 r., k. 346), P.

R.-D. (od godz. 00:07:07 do godz. 00:32:53 rozprawy

w dniu 16.12.2013 r., k. 373),

- zeznania reprezentanta powódki J. J. (1) (od godz. 00:33:36

do godz. 01:21:25 rozprawy w dniu 16.12.2013 r., k. 373-374).

W dniu 1 września 2011 r. komisja składająca się z R. G. (1), J. K. i H. W. sporządziła wykaz sprzętu wykorzystywanego przez powódkę. Wykaz obejmował 40 pozycji. W wykazie wskazano, że wartość wykorzystywanego przez powódkę sprzętu na dzień 5 lipca 2010 r. wynosiła 56.442,73 zł, natomiast na dzień 30 sierpnia 2011 r. wynosiła 23.143,70 zł.

Dowód: - wykaz sprzętu medycznego z dnia 1.09.2011 r. (k. 119-120).

Pismem z dnia 30 grudnia 2011 r. skierowanym do wydierżawiającego powódka oświadczyła, że wypowiedza z dniem 30 grudnia 2011 r. umowę zawartą w dniu 13 sierpnia 2008 r. w zakresie dzierżawy sprzętu medycznego, gospodarczego oraz wyposażenia zakładu (§ 3 pkt 4 umowy). Poinformowała jednocześnie, że w przypadku

pozytywnego wniosku o sprzedaż sprzętu medycznego, gospodarczego i wyposażenia zakładu jest skłonna wycofać wypowiedzenie i wrócić do rozmów.

Dowód: - pismo z dnia 30.12.2011 r. (k. 111).

Pismem z dnia 30 marca 2012 r. powódka złożyła wydzierżawiającemu ofertę wykupienia ruchomości ujętych w umowie dzierżawy z dnia 13 sierpnia 2008 r. za kwotę 41.330 zł brutto. Wskazała, że kwota ta obejmuje ruchomości ujęte w wycenie wykonanej na jej zlecenie, która stanowi załącznik do oferty.

W piśmie z dnia 19 kwietnia 2012 r. skierowanym do wydzierżawiającego powódka wskazała, że intencją stron umowy dzierżawy z dnia 13 sierpnia 2008 r. była sprzedaż dzierżawionego sprzętu medycznego bezzwłocznie po dokonaniu jego wyceny przez rzeczoznawcę majątkowego. Wobec bezczynności likwidatora jej pracownicy dokonali inwentaryzacji sprzętu, a następnie dokonali jego wyceny na kwotę 41.330 zł. Pomimo braku otrzymania oficjalnej odpowiedzi na ofertę powódka wyraziła wolę negocjacji zaoferowanej przez nią ceny wykupu. Wyzaczyła ostateczny termin zamknięcia transakcji sprzedaży sprzętu do dnia 30 maja 2012 r. Powódka przyznała, że umowa dzierżawy nie przewidywała możliwości jej wypowiedzenia przez dzierżawcę. Stała jednak na stanowisku, że umowa wygasła z mocy prawa z powodu niemożności świadczenia, gdyż większość sprzętów, których dotyczyła umowa jest w całości wyeksploatowana i nie nadaje się do dalszego użytku. Oświadczyła, że jeżeli we wskazanym przez nią terminie nie dojdzie do zawarcia umowy sprzedaży zmuszona będzie wystąpić z powództwem o ustalenia wygaśnięcia umowy dzierżawy sprzętu medycznego i zmiany wysokości czynszu.

W odpowiedzi na pismo powódki z dnia 30 marca 2012 r. wydzierżawiający wskazał, że Zarząd Powiatu w K. podjął decyzję o odmowie sprzedaży sprzętu. Umowa dzierżawy zawarta w 2008 r. nie nakłada na niego obowiązku uwzględnienia oferty powódki. Decyzja sprzedaży jest uprawnieniem, a nie obowiązkiem wydzierżawiającego, których w chwili obecnej nie widzi możliwości sprzedaży sprzętu.

Dowód: - korespondencja prowadzona przez strony (k. 112-116),

- zeznania świadka P. D. (od godz. 00:07:07 do godz.

00:32:53 rozprawy w dniu 16.12.2013 r., k. 373),

- zeznania reprezentanta powódki J. J. (1) (od godz. 00:33:36

do godz. 01:21:25 rozprawy w dniu 16.12.2013 r., k. 373-374)

Strony umowy odbyły spotkanie w starostwie powiatowym w K. w sprawie ewentualnego zakupu dzierżawionego sprzętu oraz przeprowadzenia jego inwentaryzacji.

Wydierżawiający w piśmie z dnia 21 maja 2012 r. zwrócił się do powódki z prośbą o przeprowadzenie inwentaryzacji sprzętu medycznego, gospodarczego oraz wyposażenia objętych umową z dnia 13 sierpnia 2008 r. Poinformował, że po przedstawieniu przez powódkę dokumentów z inwentaryzacji i zapoznaniu się z ich treścią zleci sporządzenie wyceny mienia ruchomego, będącego przedmiotem dzierżawy w celu ostatecznego ustalenia jego wartości.

Powódka za bezprzedmiotowe uznała przeprowadzenie kolejnej inwentaryzacji sprzętu, gdyż przeprowadził ją rzeczoznawca dokonujący wyceny w imieniu wydzierżawiającego. Pismem z dnia 28 maja 2012 r. zwróciła się do wydzierżawiającego o wyznaczenie rzeczoznawcy majątkowego, który będzie uczestniczył z jej ramienia w spisie i wycenie sprzętu, która powinna odbyć się najpóźniej do dnia 8 czerwca 2012 r. pod rygorem wystąpienia z powództwem.

W piśmie z dnia 5 czerwca 2012 r. wydzierżawiający wyjaśnił, że inwentaryzacja została przeprowadzona na życzenie organu założycielskiego szpitala w celu ustalenia zakresu wyceny oraz kontroli stanu przedmiotu dzierżawy. Wskazał,

że zwrócił się do kilku rzeczoznawców majątkowych z zapytaniem o możliwość przeprowadzenia wyceny i po otrzymaniu odpowiedzi zostanie wyznaczony rzeczoznawca majątkowy.

Dowody: - korespondencja stron (k. 117-118, 213-215).

W dniu 28 maja 2012 r. sporządzona została inwentaryzacja środków technicznych (...) Publicznego Szpitala (...) w likwidacji w K..

Dowód: - wydruk inwentaryzacyjny (k. 216-228).

Dyrektor Szpitala (...) w K. powołał komisję inwentaryzacyjno-kasacyjną, w skład której wchodziły R. G. (1), J. K. i H. W.. Komisja zweryfikowała sprzęt pod względem użyteczności. W konsekwencji dużo sprzętu zostało zgromadzone w pomieszczeniach magazynowych. Komisja po zapoznaniu się z opinią kierowników działów oraz paszportami technicznymi i po przeprowadzeniu kontroli sporządziła w dniu 23 sierpnia 2012 r. protokół wraz z trzema załącznikami.

Załącznik nr 1 „Sprzęt skasowany” zawierał wykaz sprzętu, który nie nadawał się do dalszej eksploatacji z uwagi na zły stan techniczny, a jego naprawa byłaby ekonomicznie nieuzasadniona w Szpitalu (...) w K. z dzierżawionego sprzętu medycznego, gospodarczego i wyposażenia zakładu z (...) Publicznego Szpitala (...) w likwidacji w K.. W załączniku wskazano 54 pozycje zawierające od 1 do 19 egzemplarzy sprzętu o łącznej wartości 59.686,34 zł.

Załącznik nr 2 „Sprzęt bezużyteczny” zawierał wykaz sprzętu, który nie znajduje wykorzystania w Szpitalu (...) w K. z dzierżawionego sprzętu medycznego, gospodarczego i wyposażenia zakładu z (...) Publicznego Szpitala (...) w likwidacji w K.. W załączniku wskazano 149 pozycji zawierających od 1 do 15 egzemplarzy sprzętu o łącznej wartości 27.168,14 zł.

Załącznik nr 3 „Sprzęt jedyny niezbędny” zawierał wykaz jedyne go sprzętu medycznego wykorzystywanego przez Szpital (...) w K. z dzierżawionego sprzętu medycznego, gospodarczego i wyposażenia zakładu z (...) Publicznego Szpitala (...) w likwidacji w K.. W załączniku wskazano 40 pozycji sprzętu, wskazano, że wartość wykorzystywanego sprzętu na dzień 5 lipca 2010 r. wynosiła 56.442,73 zł, natomiast na dzień 30 sierpnia 2011 r. wynosiła 23.143,70 zł.

Rubryki określające wartość sprzętu sporządził kierownik administracji P. J..

Urządzenia wskazane w załączniku nr 1 „sprzęt skasowany” są magazynowane wraz z orzeczeniami technicznymi, urządzenia wskazane w załączniku nr 3 „sprzęt jedyny niezbędny” są używane i znajdują się w Oddziałach Szpitala (...) w K., urządzenia wskazane w załączniku nr 2 „sprzęt bezużyteczny” są częściowo eksploatowane, a częściowo znajdują się już w magazynie. Sprzęt jedyny niezbędny to jest sprzęt użytkowany i niezbędny w funkcjonowaniu szpitala. Sprzęt bezużyteczny jest użytkowany, ale może być w każdej chwili wyłączony z eksploatacji, gdyż jest stary i zniszczony, jak na przykład szafki w gabinetach, które są systematycznie i na bieżąco wymieniane.

Dowody: - protokół komisji inwentaryzacyjno-kasacyjnej z dnia 23.08.2012 r.

z załącznikami (k. 144-152),

- zeznania świadków R. G. (1) (od godz. 00:21:09 do godz.

00:59:15 rozprawy w dniu 7.10.2013, k. 343-344), H. W.

(od godz. 00:59:04 do godz. 01:15:04 rozprawy w dniu 7.10.2013, k. 344).

Pismami z dnia 26 listopada i 7 grudnia 2012 r. powódka zwróciła się do wydzierżawiającego o wyznaczenie przedstawiciela do przeprowadzenia kasacji sprzętu, który nie nadaje się do dalszej eksploatacji w związku z

orzeczeniem technicznym. Wyjaśniła, że Dyrektor Szpitala (...). J. w K. powołał komisję kasacyjno-inwentaryzacyjną, która zakwalifikowała do kasacji środki trwałe o charakterze wyposażenia.

W odpowiedzi na powyższe, pismem z dnia 14 grudnia 2011 r. wydzierżawiający poinformował powódkę, że decyzje co do ewentualnej likwidacji zostaną podjęte po konsultacji z organem założycielskim - Powiatem (...).

Dowody: - korespondencja prowadzona przez strony (k. 142-143, 229-230).

Pismem z dnia 28 grudnia 2012 r. powódka złożyła wydzierżawiającemu ofertę zakupu sprzętu medycznego, gospodarczego i wyposażenia według wyceny z dnia 5 lipca 2010 r. dokonanej przez rzeczoznawcę majątkowego J. W. z uwzględnieniem odpowiedniego stopnia zużycia przedmiotu wyceny związanego z upływem czasu od jej dokonania oraz o wyłączenie z wyceny sprzętu objętego darowiznami.

W piśmie z dnia 4 stycznia 2013 r. wydzierżawiający poinformował powódkę, że decyzja o do ewentualnej sprzedaży sprzętu zostanie podjęta po uzyskaniu ostatecznego stanowiska organu założycielskiego (Powiatu (...)).

Dowody: - korespondencja prowadzona przez strony (k. 321-232).

Pismem z dnia 17 stycznia 2013 r., doręczonym wydzierżawiającemu w dniu 21 stycznia 2013 r., powódka wezwała go do zapłaty kwoty 240.000 zł tytułem zwrotu nadpłaconego czynszu za dzierżawę sprzętu medycznego na podstawie umowy dzierżawy z dnia 13 sierpnia 2008 r. za okres od września 2011 r. do grudnia 2012 r. w terminie 7 dni od doręczenia wezwania pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Wydierżawiający odmówił zapłaty wskazując, że wezwanie jest bezzasadne. Podał, że umowa nie przewiduje możliwości jej wypowiedzenia przed upływem okresu obowiązywania i nie dopuszcza jednostronnej modyfikacji wysokości czynszu.

Dowód: - korespondencja prowadzona przez strony (k. 153-154, 233-238).

W dniu 13 sierpnia 2014 r. zakończyło się postępowanie likwidacyjne (...) Publicznego Szpitala (...) w K..

Dowód: - pismo Starostwa Powiatowego w K. (k. 501),

- wydruk z portalu Ministerstwa Sprawiedliwości (k. 502).

Powódka dokonała na rzecz pozwanego wpłat tytułem czynszu wynikającego z umowy dzierżawy zawartej w dniu 13 sierpnia 2008 r.: - w dniu 31.01.2013 r. w kwocie 46.402 zł; - w dniu 1.03.2013 r. w kwocie 47.171 zł; - w dniu 22.03.2013 r. w kwocie 45.569,76 zł; - w dniu 26.04.2013 r. w kwocie 47.171 zł; - w dniu 10.06.2013 r. w kwocie 45.422,99 zł; - w dniu 25.06.2013 r. w kwocie 47.171 zł; - w dniu 19.08.2013 r. w kwocie 71.171 zł; - w dniu 26.08.2013 r. w kwocie 47.171 zł; - w dniu 3.10.2013 r. w kwocie 45.129,58 zł; - w dniu 31.10.2013 r. w kwocie 47.171 ,01 zł; - w dniu 20.12.2013 r. w kwocie 47.171 zł; - w dniu 23.12.2013 r. w kwocie 45.513,36 zł; - w dniu 23.01.2014 r. w kwocie 45.786,56 zł; - w dniu 12.02.2014 r. w kwocie 46.099,12 zł; - w dniu 12.03.2014 r. w kwocie 45.246,30 zł; - w dniu 15.04.2014 r. w kwocie 46.444,51 zł; - w dniu 22 maja 2014 r. w kwocie 46.883,57 zł; - w dniu 10 lipca 2014 r. w kwocie 46.356,28 zł; - w dniu 12 sierpnia 2014 r. w kwocie 47.531,92 zł; - w dniu 20.08.2014 r. w kwocie 46.596,85 zł; - w dniu 14.10.2014 r. w kwocie 47.531,92 zł tytułem faktury nr (...); - w dniu 28.10.2014 r. w kwocie 47.531,92 zł tytułem faktury nr (...); - w dniu 2.12.2014 r. w kwocie 47.531,92 zł tytułem faktury nr (...); - w dniu 9.12.2014 r. w kwocie 47.531,92 zł tytułem faktury nr (...); - w dniu 27.02.2015 r. w kwocie 47.531,92 zł tytułem faktury nr (...); - w dniu 27.03.2015 r. w kwocie 47.531,92 zł tytułem faktury nr (...); - w dniu 31.03.2015 r. w kwocie 47.531,92 zł tytułem faktury nr (...); - w dniu 8.05.2015 r. w kwocie 47.531,92 zł tytułem faktury nr (...); - w dniu 15.05.2015 r. w kwocie 47.531,92 zł tytułem faktury nr (...); - w dniu 19.06.2015 r. w kwocie 47.531,92 zł tytułem faktury nr (...). Wpłaty w okresie od stycznia 2013 r. do sierpnia 2014 r. zostały dokonane na rachunek Urzędu Skarbowego w K. w związku z zajęciami rachunku wydzierżawiającego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Dowody: - potwierdzenia realizacji operacji bankowych (k. 705-734),

- zeznania świadka G. S. (od godz. 01:36:39 do godz. 01:44:50

rozprawy w dniu 7.10.2013 r., k. 345).

Sprzęt wyszczególniony w załącznikach 1 i 2 do umowy dzierżawy zawartej w dniu 13 sierpnia 2008 r. na dzień 13 sierpnia 2008 r. był wart 569.965 zł brutto, na dzień 1 września 2011 r. był wart 362.225,50 zł brutto, natomiast na dzień 15 stycznia 2015 r. i obecnie jego wartość wynosi 214.388,30 zł brutto.

Na dzień 1 września 2011 roku istniał sprzęt medyczny, gospodarczy i wyposażenie szpitala niezdatne do użytku. Był to sprzęt i wyposażenie szpitala, dla których w załącznikach nr 1 i 2 wyceny współczynnik ekspercki określono na poziomie 0 z powodu nieprzydatności podyktowanej zestarzeniem technologicznym, funkcjonalnym i zużyciem fizycznym.

Od chwili zawarcia umowy dzierżawy w dniu 13 sierpnia 2008 r. doszło do pogorszenia stanu technicznego sprzętu medycznego, gospodarczego i wyposażenia szpitala objętych tą umową na skutek procesu jego normalnej eksploatacji, procesu starzenia technologicznego i zmieniających się przepisów co do wymogów technicznych dla tego typu sprzętu. Sprzęt wycofany z eksploatacji jest składowany prawidłowo. Pomieszczenia magazynowe, w których wycofany sprzęt jest składowany są suche i ogrzewane.

Wycofany z użytkowania sprzęt jako nieprzydatny został zakwalifikowany do procesu złomowania z powodu jego zużycia eksploatacyjnego i funkcjonalnego będącego skutkiem procesu starzenia technologicznego, a co za tym idzie, braku przydatności, a nie z powodu uszkodzeń awaryjnych czy fizycznych. Niezbędna modernizacja sprzętu o znacznym stopniu zużycia eksploatacyjnego i funkcjonalnego z ekonomicznego punktu widzenia jest nieuzasadniona.

Dowody: - opinia wstępna biegłego sądowego W. S. (k. 404-420),

- pisemna opinia biegłego sądowego W. S. (k. 529-595),

- ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego W. S. (od

godz. 00:03:40 do godz. 01:11:06 rozprawy w dniu 6.07.2015 r., k. 781-

784).

Powódka w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego ma wpisaną również inną działalność niż lecznicza.

Dowód: - informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców

powódki KRS powódki (k. 846-851).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego doszedł do przekonania, iż powództwo w kształcie zmienionym na rozprawie w dniu 6 lipca 2015 r. okazało się prawie w całości uzasadnione.

Przed przystąpieniem do rozważań należy wskazać, iż pierwotnie powódka domagała się zapłaty kwoty 240.000 zł, następnie rozszerzyła to żądanie pismem procesowym z dnia 27.10.2014 r. o kwotę 18.000 zł. Podała, że jej roszczenie stanowi nadpłacany czynsz od dnia 1.09.2011 r. uiszczany przez powodową spółkę na mocy umowy dzierżawy zawartej z poprzednikiem prawnym pozwanego w 2008 r. Kwota określona w umowie za dzierżawę sprzętu medycznego wynosiła pierwotnie 19.520 zł brutto miesięcznie i czynsz ten został ustalony od wartości sprzętu określonego przez

strony na kwotę ponad 800.000 zł. Strona powodowa wywodziła, iż wskutek zużycia tego sprzętu, stracił on na wartości, a więc czynsz powinien być odpowiednio skorygowany.

Powódka powołując się na podstawę prawną swojego roszczenia zarówno z bezpodstawnego wzbogacenia (art. 405 k.c.) oraz świadczenia nienależnego (art. 410 k.c.) odwoływała się również do postanowień umownych (zwłaszcza w kontekście powołania się na przepisy art. 662 § 1 i 3 k.c. oraz 495 § 1 i 2 k.c.), wskazując że pozwany nie mógł wykonywać umowy z nią zawartej, wskutek osiągnięcia przez dzierżawioną przez nią sprzęt medyczny, gospodarczy i wyposażenie stanu nieprzydatności do użytku. Dokonując analizy tego stanowiska należy zauważyć, iż twierdzenia strony powodowej pozostają we wzajemnej sprzeczności. Z jednej strony twierdzi ona, że dokonywała świadczeń bez podstawy prawnej, a z drugiej powołuje się na zawartą umowę dzierżawy. Z faktu, że powódka powołała się na spadek wartości sprzętu i ograniczenie jego przydatności w prowadzonej działalności, a w konsekwencji spadku przychodu z przedmiotu dzierżawy, roszczenie powódki należy oceniać w kontekście normy art. 700 k.c., o czym będzie mowa poniżej.

Sąd nie podziela stanowiska powódki co do wskazanej przez nią podstawy prawnej powództwa. W myśl art. 187 § 1 k.p.c. powód nie ma obowiązku przytaczania w pozwie podstawy prawnej dochodzonego roszczenia, co podyktowane jest ogólną zasadą, że kwalifikacja prawna roszczenia jest obowiązkiem sądu. Oznacza to, że nawet wskazanie jej przez powódkę nie jest wiążące dla sądu, który w ramach dokonywanej subsumcji jest zobowiązany do oceny roszczenia w aspekcie wszystkich przepisów prawnych, które powinny być zastosowane, jako mające oparcie w ustalonych faktach (por. orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 1947 r., w sprawie C III 137/47 i z dnia 2 maja 1957 r., w sprawie II CR 305/57). Podanie błędnej podstawy prawnej nie może wywołać negatywnych skutków dla powoda. Wskazanie w pozwie przez profesjonalnego pełnomocnika powoda podstawy prawnej żądania, mimo braku takiego obowiązku, może wprawdzie spowodować ukierunkowanie postępowania, przez pośrednie określenie okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 1999 r., w sprawie I CKN 252/98.). Ukierunkowanie to nie może jednak oznaczać formalnego związania sądu podaną podstawą prawną zwłaszcza, gdy okoliczności faktyczne mogą stanowić oparcie dla innej, adekwatnej podstawy prawnej (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13.07.2005 r., I CK 132/05).

Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że powódka nie wypowiedziała umowy dzierżawy sprzętu medycznego, gospodarczego i wyposażenia. Pomijając to, że umowa dzierżawy nie przewidywała jej wypowiedzenia przez powódkę (co przyznała sama strona w pismach kierowanych do wydzierżawiającego), przeczy temu fakt, że pomimo treści pisma z dnia 30 grudnia 2011 r. powódka nadal wykonywała umowę tj. korzystała przynajmniej z części przedmiotu dzierżawy oraz płaciła czynsz w wysokości wynikającej z umowy. W korespondencji prowadzonej przez strony umowy dzierżawy z 2008 r. w latach 2012 - 2014, powódka nie powołuje się na fakt wypowiedzenia umowy. Natomiast w korespondencji prowadzonej bezpośrednio po wysłaniu wydzierżawiającemu pisma z dnia 30.11.2012 r., powódka odwołuje się do kwestii wypowiedzenia, bardziej jednak w kontekście zmuszenia pozwanej do zawarcia umowy sprzedaży dzierżawionego sprzętu.

W niniejszej sprawie umowa dzierżawy zawarta w dniu 13 sierpnia 2008 r., była kontynuacją umowy zawartej w dniu 29 czerwca 2005 r. Umowa ta została zawarta na 20 lat i obejmowała również dzierżawę sprzętu medycznego, gospodarczego i wyposażenia za zapłatą czynszu w wysokości 19.520 zł brutto.

Przypomnieć należy, że zgodnie z art. 65 § 2 k.c. w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Zatem wykładnia umowy musi uwzględniać kontekst tworzony przez całą jej treść, okoliczności zawarcia i cel, jaki strony chciały osiągnąć. Nie można w świetle tego przepisu poprzestać na literalnym brzmieniu pojedynczego postanowienia odczytywanego z pominięciem celu umowy i pozostałych jej postanowień.

W § 5 pkt 2 umowy dzierżawy z 2008 r. jej strony postanowiły, iż dzierżawa sprzętu medycznego, o którym mowa w § 3 pkt 4 trwa do czasu jego sprzedaży, a cena za sprzęt zostanie ustalona przez rzeczoznawcę majątkowego. Z literalnego brzmienia tego przepisu wynika, że intencją stron było zawarcie przez nie umowy sprzedaży dzierżawionego sprzętu

na rzecz powoda, który prowadził w oparciu o ten sprzęt i dzierżawione budynki działalność medyczną. Pozwany w zasadzie nie zaprzeczył takiemu rozumieniu tego postanowienia umowy. Wprawdzie z korespondencji prowadzonej przez strony wynika, że wskazywał on, iż sprzedaż sprzętu jest jego uprawnieniem, a nie obowiązkiem. Niemniej jednak z materiału procesowego w postaci korespondencji prowadzonej przez strony umowy dotyczącej żądania powódki o zawarcie umowy sprzedaży sprzętu (k. 113-118) wynika, że intencją zawarcia umowy dzierżawy była sprzedaż sprzętu. Powyższe wynika również z dokumentów w postaci wycen sprzętu dokonywanych na zlecenie stron umowy oraz protokołu inwentaryzacji sporządzonej w 2012 r. oraz zeznań świadków E. R., K. K. i P. D.. Wskazuje na to również stanowisko samej strony pozwanej, która wyjaśniała, że wyceny sprzętu były sporządzone dla potrzeb zawarcia umowy sprzedaży, że w 2012 r. sporządzono inwentaryzację na potrzeby dokonania kolejnej wyceny sprzętu, do której jednak nie doszło z uwagi na sytuację finansową szpitala.

W niniejszej sprawie roszczenie powódki w kształcie zmienionym na rozprawie w dniu 6 lipca 201 r. należy rozpatrywać w kontekście art. 700 k.c., zgodnie z którym jeżeli wskutek okoliczności, za które dzierżawca odpowiedzialności nie ponosi i które nie dotyczą jego osoby, zwykły przychód z przedmiotu dzierżawy uległ znacznemu zmniejszeniu, dzierżawca może żądać obniżenia czynszu przypadającego za dany okres gospodarczy. Na podstawie tego przepisu dzierżawca może żądać obniżenia czynszu za okres gospodarczy (okres, za który przypada czynsz dzierżawny), w którym wystąpiły okoliczności zmniejszające jego przychody. Podkreślenia przy tym wymaga, że klauzula z art. 700 k.c. nie odnosi się jedynie do klęsk żywiołowych i nadzwyczajnych wypadków, a zatem została skonstruowana w sposób niestandardowy. Okolicznościami, za które dzierżawca nie ponosi odpowiedzialności obejmują takie sytuacje, które nie są efektem jego działań i zaniechań. W doktrynie wskazuje się, że należą do nich, te okoliczności ściśle związane z przedmiotem dzierżawy, które nie są związane z osobą dzierżawcy, jego działaniem i zaniechaniem (w tym z działaniem i zaniechaniem osób, za które dzierżawca ponosi odpowiedzialność). Do nich należy zaliczyć także szeroko rozumiane zużycie się sprzętu wskutek upływu czasu oraz procesu jego normalnej eksploatacji.

Odnosząc się do przesłanki zawartej w art. 700 k.c., obejmującej znaczne zmniejszenie zwykłego przychodu z przedmiotu dzierżawy w określonym okresie gospodarczym, należy podkreślić, że istotą umowy dzierżawy jest możliwość używania i pobierania pożytków z rzeczy przez czas oznaczony i nieoznaczony. Celem wskazanego przepisu jest zachowanie równowagi stron zawartej umowy. W doktrynie wskazuje się, że przepis ten zawiera rodzaj klauzuli rebus sic stantibus w ramach stosunku dzierżawy (G. Kozieł [w:] Kodeks cywilny.. Komentarz. Tom III. Zobowiązania - część szczególna pod red. A. Kidyby, Lex). Zwykłym przychodem jest średni przychód, który w normalnych warunkach (tj. przy wykluczeniu okoliczności powodujących znaczny jego spadek) jest osiąganym z przedmiotu dzierżawy.

„Znaczne zmniejszenie zwykłego przychodu” oznacza, że dzierżawca prowadzący działalność i korzystający z dobra stanowiącego przedmiot dzierżawy w sposób zgodny z przeznaczeniem tego dobra i z zasadami prawidłowej gospodarki, uzyskuje po powstaniu stosunku dzierżawy znacznie niższy przychód od tego, który uzyskiwał wcześniej, albo taki który nie odpowiada obiektywnym miernikom i przewidywaniom w warunkach, gdyby nadzwyczajne, "zewnętrzne" okoliczności nie powstały. Punktem odniesienia oceny jest zatem zawsze "normalny" przychód z określonego przedmiotu (A. B., Wpływ zmiany okoliczności na zobowiązania, s. 263), przy uwzględnieniu stabilnych warunków ekonomicznych oraz dochodowość dobra majątkowego z uwzględnieniem jego wielkości i jakości.

W niniejszej sprawie istotne dla ustalenia zasadności roszczenia powódki w kształcie zmienionym na rozprawie w dniu 6 lipca 2015 r. było ustalenie, czy doszło do stanu nieprzydatności do użytku dzierżawionego przez powódkę sprzętu i wyposażenia i czy doprowadziło to do znacznego zmniejszenia przychodu z przedmiotu dzierżawy.

Z zeznań świadków oraz opinii biegłego sądowego wynika, iż znajdujący się na wyposażeniu szpitala sprzęt medyczny, który został przejęty przez powodową spółkę wraz z pracownikami zatrudnionymi pierwotnie przez likwidowany szpital, podlegał zużyciu.

Sąd w całości podziela opinię biegłego, co znajduje także oparcie w korespondencji prowadzonej przez strony przed procesem oraz w zeznaniach świadków w osobach R. G. (1), H. W., J. S. (1) i E. R., iż wskutek upływu czasu, zużycia,

sprzęt medyczny ulegał degradacji wskutek normalnego użytkowania. Biegły sądowy zwrócił uwagę, iż ten sprzęt był prawidłowo użytkowany przez powódkę oraz był prawidłowo składowany.

Biegły dokonał wyceny sprzętu na dzień zawarcia umowy dzierżawy, tj. 13 sierpnia 2008 r. na kwotę 569.965 zł brutto, na dzień 1 września (...) na kwotę 362.225,50 zł brutto oraz na dzień 214.338,30 zł brutto. W załącznikach do opinii, stanowiących jej integralną część wskazał sprzęt i wyposażenie szpitala, do którego określono współczynnik o z powodu nieprzydatności spowodowanej zestarzeniem technologicznym, funkcjonalnym i zużyciem fizycznym. Zużycie z przyczyn fizycznych wynikało ze stosunku wieku efektywnej eksploatacji do średniej żywotności danego urządzenia oraz konieczności usunięcia braków, czy uszkodzeń jeżeli występują, ubytek wartości z przyczyn funkcjonalnych wynika z właściwości środka technicznego, pogorszenia jego efektywności działania m. in. z rozwiązań konstrukcyjnych (generacji urządzenia), niewystarczającej lub nadmiernej wydajności, zbytnej energochłonności, okresu eksploatacji oraz braku zastosowania przy zmieniającej się technologii, natomiast ubytek urządzenia z przyczyn ekonomicznych jest spowodowany zmniejszeniem jego wartości, którą rozumieć można jako zdolność do zbycia. Powyższe czynniki miały niewątpliwie wpływ na przydatność dzierżawionego przez powódkę sprzętu w prowadzonej przez nią działalności leczniczej. Biegły zwracał przy tym uwagę, że sprzęt medyczny, który był m. in. dzierżawiony przez powódkę charakteryzuje się wysokim stopniem starzenia technicznego. Wpływ na niego mają również regulacje (normy prawne) związane z dopuszczaniem sprzętu medycznego do użytkowania.

Wnioski wynikające z opinii biegłego znajdują potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym, w tym z dowodów pisemnych w postaci orzeczeń technicznych, z których każde bardzo dokładnie opisuje stan sprzętu stwierdzony przez serwisanta. Nadto okoliczność zużycia się sprzętu potwierdzona była również zeznaniami świadków w osobach R. G. (2), H. W., J. S. (1), E. R., pośrednio również K. K. choć jej zeznania dotyczyły różnicy wyceny dokonanej przez rzeczoznawcę J. W., potwierdziła fakt używania się sprzętu były likwidator szpitala (...). Nadto okoliczność używania się ruchomości stanowiących przedmiot dzierżawy wynikają również z zasad doświadczenia życiowego. Naturalne jest bowiem, że każda rzecz na skutek nawet jej prawidłowego użytkowania i konserwacji z czasem ulega całkowitemu zużyciu. Przy czym to zużycie nie wynika jedynie z niemożliwości fizycznego korzystania z niej, ale również mają na nią wpływ względy funkcjonalne i wymogi zmieniającej się technologii. Ma to znaczenie zwłaszcza dla przedsiębiorcy, który świadczy usługi medyczne. Z zasad doświadczenia życiowego wynika bowiem, że rzecz nosząca ślady długotrwałego używania nie wzbudza zaufania klientów.

Należy zwrócić także uwagę, na co wskazywali świadkowie przesłuchani w sprawie, tj. świadkowie R. G. (2), częściowo E. R., G. S., J. S. (2), H. W. oraz reprezentant strony powodowej, że zachodziła konieczność aby każde urządzenie medyczne wysoko specjalistyczne posiadało tzw. paszport, bez którego nie mogło być dopuszczone do używania. Przedstawiciel serwisowy firmy (...) każdorazowo cyklicznie dokonywał sprawdzenia tego sprzętu. W przypadku stwierdzenia braku jego przydatności wystawiał orzeczenie techniczne, w którym dokładnie opisywał stan urządzenia i podawał podstawę decyzji.

Jako prawidłowe należy ocenić postępowanie powodowej spółki, która w sytuacji, kiedy taki sprzęt ten nie mógł być już użytkowany, co jest także istotne z punktu widzenia bezpieczeństwa pacjentów, dokonywała odstawienia tego sprzętu do magazynu.

W niniejszej sprawie pomimo treści § 5 pkt 2 zawartej umowy dzierżawy z dnia 13 sierpnia 2008 r. bezsprzecznie nie doszło do zbycia sprzętu przez pozwaną na rzecz powódki. Przeszkodą w owym fakcie był spór stron co do wartości dzierżawionego sprzętu. Choć podstawa prawna powództwa wskazana przez powódkę była nieprawidłowa, to należało, korzystając z normy art. 700 k.c., zgodnie z żądaniem pozwu, dokonać obniżenia czynszu ustalonego w umowie za okres od 1 września 2011 r. Z opinii biegłego sądowego, sprzęt ten stracił na wartości zarówno w skutek jego zużycia, co było normalnym tokiem użytkowania zgodnie z przeznaczeniem rzeczy. Należy zatem zwrócić uwagę, że z postępowania dowodowego wynika, iż czynsz dzierżawny został skalkulowany stosownie do wartości sprzętu, zatem strona powodowa zasadnie domaga się jego obniżenia.

W ocenie Sądu, dokonanej stosownie do art. 700 k.c., dzierżawca czyli powódka nie ponosi odpowiedzialności za zużycie się przedmiotu dzierżawy. Na skutek tego zużycia doszło do pogorszenia przychodu z przedmiotu dzierżawy. Skoro powódka nie mogła wykorzystywać w prowadzonej działalności określonych przedmiotów i musiała je zastępować innymi nabywanymi przez siebie (aby oferować usługi medyczne prowadzone przez szpital zgodnie z wymogami NFZ), to oczywistym jest, że przychód z przedmiotu dzierżawy uległ zmniejszeniu. Choć strona powodowa nie przedstawiła arytmetycznych wyliczeń, w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, iż nastąpiło zmniejszenie znaczne przychodu skoro strona powodowa musi uiszczać czynsz dzierżawny w pełnej wysokości pomimo znacznego spadku wartości dzierżawionych przedmiotów. Ponadto to znaczne pogorszenie przedmiotu dzierżawy należy rozpatrywać w ujęciu § 5 pkt 2 umowy dzierżawy zawartej w dniu 13 sierpnia 2008 r. Odwołując się do tego postanowienia umowy należy zwrócić uwagę, iż dzierżawa sprzętu medycznego miała trwać do czasu jego sprzedaży. Cena miała zostać ustalona przez rzeczoznawcę. Innymi słowy uiszczanie przez powodową spółkę czynszu dzierżawnego w wysokości 19.520 zł brutto, miało nastąpić do momentu sprzedaży tego sprzętu na jej rzecz, do czego bezsprzecznie nie doszło. Brak odsprzedaży sprzętu spowodowało znaczne zmniejszenie przychodu z przedmiotu dzierżawy, albowiem pomimo tego, że strona powodowa otrzymywała zakontraktowane świadczenia z Narodowego Funduszu Zdrowia, to zapłata czynszu dzierżawnego, w całej wysokości, w sytuacji, kiedy ten czynsz nie powinien być wpłacany (gdyby doszło do zawarcia umowy zbycia) wskazuje, że stawka czynszu musi odzwierciedlać rzeczywistą wartość sprzętu medycznego skoro jest jego immanentnym składnikiem. Przy czym strona pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów, z których wynikałoby, iż zamiarem stron było oderwanie wysokości czynszu dzierżawnego od wartości czy stopnia zużycia przedmiotu dzierżawy. Z samego faktu, że w umowie z dnia 13 sierpnia 2008 r. ustalono czynsz na takim samym poziomie jak w umowie z 2005 r., nie sposób wyprowadzić wniosku, że stawka czynszu miała obowiązywać w stałej niezmienionej wysokości. Prowadziłoby to bowiem do absurdalnego wniosku, że w przypadku nie zawarcia umowy sprzedaży przez cały okres obowiązywania umowy dzierżawy powódka zobowiązana byłaby płacić pełną kwotę czynszu nawet gdyby cały dzierżawiony przez nią sprzęt uległ zużyciu, tj. płaciła by czynsz w przypadku braku przedmiotu dzierżawy.

Strona powodowa w piśmie złożonym na rozprawie 6 lipca 2015 r. w sposób prawidłowy, jasny i precyzyjny, przedstawiła wyliczenie wartości czynszu dzierżawnego w nawiązaniu do wartości sprzętu medycznego. Należy zwrócić uwagę, że także z opinii biegłego sądowego wynika, iż ta wartość sprzętu medycznego uległa obniżeniu. Biegły w swojej opinii wskazał, jak w poszczególnych okresach powinna wyglądać ta wartość. Sąd nie znalazł żadnych podstaw żeby tą opinię zdyskredytować, w szczególności należy odwołać się do tego, iż biegły w sposób jasny i precyzyjny i logiczny przedstawił taki a nie inny sposób wyceny tego sprzętu medycznego. Dodatkowo należy zwrócić uwagę, że część tego sprzętu pochodziła z końca lat '90 tych ubiegłego wieku. Wiadomo, że postęp technologiczny w tej dziedzinie jest szybki, zatem również to potwierdza tą tezę, że ten sprzęt również traci na wartości.

Nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem pozwanej, że do należnej na rzecz powódki kwoty nadpłaconego czynszu nie powinien zostać doliczony podatek od towarów i usług. Powódka jest bowiem podmiotem leczniczym w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz.U.2015.618 j.t. ze zm.), natomiast zgodnie z treścią art. 43 ust. 1 pkt 18 ustawy o podatku od towarów i usług usługi (Dz.U.2011.177.1054 j.t. ze zm) zwalnia się od podatku usługi w zakresie opieki medycznej, służące profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia, oraz dostawę towarów i świadczenie usług ściśle z tymi usługami związane, wykonywane w ramach działalności leczniczej przez podmioty lecznicze. W myśl art. 86 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług w zakresie, w jakim towary i usługi są wykorzystywane do wykonywania czynności opodatkowanych, podatnikowi, o którym mowa w art. 15, przysługuje prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego, z zastrzeżeniem art. 114, art. 119 ust. 4, art. 120 ust. 17 i 19 oraz art. 124. Z powyższego wynika, że powódce nie przysługiwało prawo do odliczenia podatku Vat składającego się na uiszczony przez niego czynsz dzierżawny.

W oparciu o metodę wskazaną przez powódkę, którą należy ocenić jako prawidłową, gdyż uwzględnia spadek wartości czynszu należy w skazać, że w okresie od 1 września 2011 r. do 31 grudnia 2012 r. powód korzystał ze sprzętu o wartości 670300 złotych przy początkowej jego wartości 850150 złotych, trafnie powódka wskazuje, iż w tym okresie czynsz dzierżawny sprzętu był nadpłacany o kwotę 3652 złotych (Sąd Okręgowy popiera sposób wyliczeń wskazanych przez

powódkę w piśmie z dnia 3 lipca 2015 roku karta 696). W okresie od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku, powódka prowadząc szpital (...). J. korzystała ze sprzętów o wartości 608500 zł, stąd w tym okresie nadpłaćcała miesięcznie czynsz o kwotę 5563 złotych (Sąd aprobuje wyliczenia zawarte na karcie 697). W okresie od dnia 1 stycznia 2014 roku do dnia 30 czerwca 2015 roku powódka korzystała ze sprzętu o wartości 601500 zł, więc nadpłaćcała miesięcznie czynsz o kwotę 5710 złotych (co wynika z uwzględnionych przez sąd wyliczeń jak na karcie 697).

Na zasądzoną w punkcie I wyroku kwotę 227968 złotych, składa się kwota 58.432 złotych tytułem nadpłaconego czynszu dzierżawnego za okres od dnia 1 września 2011 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku, 5710 złotych za nadpłacony czynsz dzierżawny za miesiąc październik 2014, 66756 złotych tytułem nadpłaconego czynszu dzierżawnego za okres 1 styczeń 2013-31 grudzień 2013 roku oraz kwota (...) za okres 1 stycznia 2014 – 30 czerwca 2015 roku z wyłączeniem października 2014 roku.

Odsetki ustawowe zasądzono od kwoty pierwotnie dochodzonej pozwem, tj. 58.432 zł zgodnie z żądaniem od dnia 26 stycznia 2013 r., od kwoty 5.710 zł stanowiącej nadpłacony czynsz za październik od dnia 27 października 2014 r., gdyż żądanie tej kwoty pojawiło się dopiero w piśmie procesowym zmieniającym powództwo, które wpłynęło do sądu w tym dniu. Natomiast z żądaniem zapłaty kwoty 163.826 zł powódka wystąpiła dopiero w dniu 6 lipca 2015 r., dlatego też odsetki ustawowe należy zasądzić od tej daty.

W piśmie zmieniającym powództwo dnia 6 lipca 2015 r. strona powodowa domagała się zasądzenia odsetek od kwoty 64.142 zł, w skład tego żądania wchodziło również zasądzenie kwoty 5.710 zł tytułem nadpłaconego czynszu dzierżawnego za październik 2014 r. Powódka żądając odsetek od kwoty 64.142 zł od dnia 26 stycznia 2013 r. zażądała więc odsetek od roszczenia w kwocie 5.710 zł, które powstało przed tą datą. Z żądaniem zapłaty kwoty 5.710 zł powódka wystąpiła dopiero w dniu 27 października 2014 r., co oznacza od tej kwoty odsetki mogły być żądane dopiero od momentu wytoczenia o tą kwotę powództwa. Stąd oddalono powództwo w części dotyczącej zasądzenia odsetek od kwoty 5.710 zł za okres od 26.01.2013 r. do dnia 26 października 2014 r. włącznie.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody pisemne załączone przez strony postępowania do składanych przez nie pism procesowych. Treść dokumentów prywatnych nie była kwestionowana przez żadną ze stron, to zaś pozwala uznać nie tylko to, że osoby, które je podpisały, złożyły oświadczenia zawarte w tych dokumentach (art. 245 k.p.c.), ale też że treść tych dokumentów odzwierciedla rzeczywisty stan rzeczy. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich prawdziwości dlatego też uznał, że powyższe dowody z dokumentów stanowią podstawę do czynienia w oparciu o nie ustaleń faktycznych w istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy kwestiach. Czym innym jest natomiast rozbieżność stron w ocenie przedłożonych dokumentów i ich wymowy w kontekście dochodzonego roszczenia, co zostanie omówione poniżej.

W niniejszej sprawie w zasadzie niesporny był fakt zawarcia umów dzierżawy sprzętu, co zostało również potwierdzone załączonymi do pozwu dowodami w postaci umów wraz z załącznikami.

Z przedłożonych przez strony postępowania dokumentów szczególny nacisk należy położyć również na prowadzoną przez strony korespondencję, gdyż przedstawiała ona stanowiska stron przed wytoczeniem niniejszego powództwa i w powiązaniu z dowodami z zeznań świadków pozwoliły ustalić, że wolą stron umowy dzierżawy była sprzedaż powódce przedmiotu dzierżawy. Istotne znaczenie miały również orzeczenia techniczne, które w powiązaniu z dowodami z zeznań świadków oraz opinią biegłego pozwoliły na ocenę zużycia przedmiotu dzierżawy.

W niniejszej sprawie przesłuchano świadków w osobach R. G. (2), H. W., J. S. (2), G. S., E. R., K. K. oraz P. D.. Zeznania świadków należy ocenić jako logiczne oraz spójne zarówno wewnętrznie jak i zewnętrznie, czyli pozostające w zgodzie z pozostałym zgromadzonym w niniejszej sprawie materiałem dowodowym. Podkreślenia wymaga fakt, że żadna ze stron postępowania nie zakwestionowała prawdziwości tych zeznań, czy wiarygodności danego świadka. Zeznania te dotyczyły różnych aspektów współpracy stron przy wykonywaniu umowy dzierżawy, a wiedza świadków dotycząca tych aspektów była różna, np. świadek G. S. nie znała całej umowy zawartej przez strony, nie miała wiedzy jak był skalkulowany czynsz. Natomiast świadek J. S. (1) nie był zatrudniony w spółce w chwili przekazywania sprzętu. Istotne

były zeznania R. G. (2), H. W., które uczestniczyły w pracach komisji, której zadaniem była ocena sprzętu, który nadaje się do używania przez powódkę, gdyż miały one największą wiedzę o procedurach badania stanu sprzętu, o jego zużyciu etc. Z zeznań E. R., K. K. i P. D. wynikało zarówno to, że celem postanowienia § 5 pkt 2 umowy była sprzedaż sprzętu pozwanej, jak i fakt zużycia sprzętu.

W niniejszej sprawie przesłuchano za powódkę J. J. (1). Zeznania te nie zostały zakwestionowane przez żadną ze stron. Ocenę je należało podobnie jak zeznania świadków za spójne logiczne, konsekwentne i pozostające w logicznym związku z pozostałym materiałem dowodowym.

W niniejszej sprawie Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu wyceny maszyn i urządzeń technicznych w celu ustalenia stanu technicznego sprzętu medycznego, gospodarczego i wyposażenia (...) Publicznego Szpitala (...) w K. będących przedmiotem umowy dzierżawy zawartej w dniu 13 sierpnia 2008 r. ze wskazaniem konkretnych przedmiotów zdalnych i niezdatnych do użytku oraz wartości poszczególnych sprzętów, urządzeń i wyposażenia, według stanu na dzień zawarcia umowy, na dzień 1 września 2011 r. oraz na dzień sporządzenia opinii. Po zapoznaniu się z treścią opinii należy uznać ją za rzetelną biegły dokonał oględzin dzierżawionego sprzętu, dokonał jego oceny w zakresie wskazanym w treści opinii przy zastosowaniu mając na uwadze ubytek wartości z przyczyn fizycznych, funkcjonalnych i ekonomicznych. Biegły w treści opinii szczegółowo objaśnił na czym polegają wskazane przyczyny ubytku wartości sprzętu, przedstawił metodę wyceny oraz objaśnił sposób w jaki doszedł do wniosków opinii i odpowiedzi na pytania zadane przez Sąd.

Strony niniejszego postępowania wniosły pisma, w których odniosły się do treści opinii. Jeżeli chodzi o stanowisko strony powodowej, to nie zakwestionowała ustaleń i wniosków dokonanych przez biegłego, zwróciła jedynie uwagę na drobne pomyłki. Natomiast strona pozwana zarzuciła biegłemu, że samodzielnie zebrał materiał dowodowy, uzupełniając dla potrzeb wydawanej przez siebie opinii o dokumentację, oświadczenia i prezentowane stanowiska strony powodowej. Zarzuciła, że biegły nie poinformował jej o planowanym terminie oględzin, co uniemożliwiło jej na bieżąco weryfikację ustaleń biegłego. Zarzuciła również, że biegły sądowy nie wyjaśnił w treści opinii, że przeprowadził analizę co do możliwości zbycia wycenianego sprzętu na rynku wtórnym. Zakwestionowała ustalenia biegłego co do stwierdzenia prawidłowości użytkowania sprzętu, jego nieprzydatności i sposobu przechowywania. Strona pozwana odniosła się również szczegółowo do 11 pozycji z wszystkich wskazanych w załącznikach.

Na rozprawie w dniu 6 lipca 2015 r. biegły sądowy szczegółowo ustosunkował się do zarzutów pozwanej. Wyjaśnił wątpliwości pozwanej co do zastosowania przez niego współczynnika eksperckiego wskazując, że średnio roczny spadek wartości ruchomości wyniósł około 1,5% rocznie. Szczegółowo wytłumaczył od czego uzależnione jest zastosowanie współczynnika eksperckiego. Wskazał, że zależy on od szybkości starzenia technologicznego danego sprzętu, od stanu prawnego w jakim sprzęt funkcjonuje. Biegły wyjaśnił, że współczynnik ekspercki uwzględnia również jego doświadczenie jako specjalisty w ocenie sprzętu. Wskazał, że współczynnik ekspercki może być różny, dla poszczególnych urządzeń w zależności od rodzaju urządzenia. Podkreślił, że urządzenia medyczne należą do grupy urządzeń, które starzeją się bardzo szybko z uwagi na szybki postęp techniczny i wysokie wymagania, które musi on spełnić. Wyjaśnił również na czym polegał sposób badania - na oględzinach organoleptycznych oraz analizie orzeczeń technicznych tych urządzeń zleczanych przez powódkę. Biegły odpowiedział również na pytania pełnomocników stron co do poszczególnych urządzeń wskazanych w załącznikach do opinii.

Jeżeli chodzi o kwestię braku zawiadomienia o terminie oględzin to należy zgodzić się z biegłym, że obecność stron postępowania nie była niezbędna. Natomiast swoje zastrzeżenia i uwagi co do treści opinii strona pozwana zgłosiła w piśmie procesowym, a biegły szczegółowo odniósł się do jej argumentów, co zostało omówione powyżej.

W ocenie Sądu biegły sporządził prawidłowo opinię i odpowiedział na wszystkie pytania. Opinia biegłego jest logiczna. Sąd nie znalazł żadnych podstaw aby powziąć zaufanie co do wiedzy, rzetelności i bezstronności biegłego sądowego.

Sąd oddalił wnioski powódki o przesłuchanie świadków K. M., B. S., R. R., H. W., H. P. oraz R. G. (1) w celu ustalenia, że część sprzętu będącego przedmiotem dzierżawy została przekazana E. R. oraz dowód z opinii biegłego sądowego w celu prawidłowości dokonanych przez powódkę wyliczeń.

Zgodnie z art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii. W niniejszej sprawie sprawdzenie prawidłowości przyjętej metody wyliczenia nie wymaga zasięgnięcia wiadomości specjalnych. Natomiast badanie i ocena stanu sprzętu były już przedmiotem opinii.

Jeżeli chodzi zaś o oddalenie wniosków o przeprowadzenie dowodów z zeznań świadków zawnioskowanych przez obie strony albowiem nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy (art. 227 k.p.c.) niesporne jest bowiem, że powódka nie jest w posiadaniu części tego sprzętu i nie korzysta z niego. Jeżeli chodzi o oddalenie wniosku z przesłuchania świadka P. W., to wbrew stwierdzeniom pozwanej, miała ona od samego początku wiedzę co do roli tego świadka w kwestii organizowania przetargu, stąd wniosek o przeprowadzenie tego dowodu mógł zostać przez nią złożony już na etapie odpowiedzi na pozew. Sam brak wiedzy, że P. W. jest biegłym sądowym wpisanym na listę biegłych prowadzonych przez prezesa Sądu Okręgowego nie stało na przeszkodzie w sformułowaniu wniosku o przesłuchanie tej osoby. Nie sposób wytłumaczyć tego samą tylko chęcią skontaktowania się ze świadkiem przed sformulowaniem wniosku o przeprowadzenie dowodu z jego zeznań. Natomiast przeprowadzenie tego dowodu wymagałoby wyznaczenia kolejnego terminu rozprawy, a więc doprowadziłoby do zwłoki w rozpoznaniu sprawy. Podobne uwagi należy odnieść do dowodu z przesłuchania strony pozwanej. Nadto pozwana nie sprecyzowała jakich okoliczności dotyczyłby ten dowód.

Z uwagi na fakt, że powódce nie przysługiwało prawo do odliczenia podatku od towarów i usług, to należało oddalić wniosek o zobowiązanie strony powodowej do dokumentacji księgowej, jako nieprzydatny do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Zgodnie z treścią art. 355 § 1 k.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Wskutek cofnięcia pozwu ponad kwotę 58.432 zł dochodzonego pierwotnym pozewem, Sąd umorzył postępowaniem w tej części. Wobec braku zgody strony pozwanej na to umorzenie Sąd uznał powódkę za przegrywającą w tej części.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i art. 100 k.p.c. W niniejszej sprawie powód dochodził zapłaty w sumie (z uwzględnieniem cofniętego powództwa) kwoty 421.142 zł, a zasądono na jego rzecz kwotę 227.968 zł, to przyjęć należy, że wygrał niniejszą sprawę w 54%, oznacza to, że pozwana, która wniosła o oddalenie powództwa w całości wygrała w 46%. Koszty te należało więc stosunkowo rozdzielić. Przy czym zgodnie z dyspozycją art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. należało rozstrzygnąć również o kosztach tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Koszty poniesione przez Skarb Państwa tymczasowo, które nie zostały uregulowane obejmują następujące kwoty: jest to kwota z tytułu opłaty sądowej od rozszerzonego powództwa od kwoty 163.826 zł, tj. 8.192 zł, oraz kwota przyznanego przez referendarza sądowego wynagrodzenia dla biegłego sądowego w kwocie 4.999,39 zł. Sąd dokonał rozliczenia tych kwot zgodnie z proporcją, w jakiej strony wygrały niniejszy proces i tak skoro strona powodowa wygrała proces w 54% to zobowiązana jest do zapłaty na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Szczecinie kwoty 6.064,35 zł o czym orzeczono w punkcie IV wyroku, a w punkcie V orzeczono, iż strona pozwana skoro wygrała jedynie w 46% i w takiej części oddalono powództwo, ma zapłacić na rzecz skarbu państwa kwotę 7.119,04 zł.

Na koszty poniesione przez stronę powodową składa się uiszczona opłata od pozwu w wysokości 12.000 zł, wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową w stawce minimalnej 7.217 zł oraz uiszczony zaliczki na poczet kosztów opinii biegłego 1.777,10 zł - łącznie 20.994,10 zł, natomiast koszty poniesione przez pozwanego stanowi wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w stawce minimalnej odpowiedniej do wartości przedmiotu sporu, tj 7.217 zł. Każdy z tych kosztów sąd rozdzielił w ten sposób, że koszty strony powodowej pomnożył przez 54% jest to ten współczynnik w jakim powód wygrał proces, zatem koszty należne od strony powodowej to kwota 11.336,81 zł

pozwana 7.217 zł x 46% daje kwotę 3.319,92 zł. Różnica tych kwot dała kwotę 8.016,99 zł, którą to kwotę zasądzono od pozwanego na rzecz powoda.

Sygnatura akt VIII GC 113/14

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)